

Dan Diaconu: Cum se fură (în) Ucraina? (2)

🕒 Acum 8 minute 👁 9 Vizualizari 📖 12 Timp de citire

Dacă în episodul trecut l-am amintit pe Akhmetov, asta nu înseamnă că am epuizat fentele sale. Cei care plângeau din cauză că „bietul investor” a pierdut Azovstal sunt probabil uimiți acum văzând de cât de repede și-a revenit, reinventându-se ca personaj central pe piața ucraineană de energie. Asta, vor spune respectivii, e un semn că pe om îl duce capul. De fapt nu capul e cel care-l conduce pe Akhmetov, ci, așa cum vom vedea, spatele său.

Dar, pentru a nu vă ține inutil în așteptare, o să încep abrupt prin a vă prezenta un mod tipic de acțiune al oligarhului. Piața energiei electrice din Ucraina este una care s-a sincronizat perfect cu cea a Uniunii Europene. Astfel acolo există patru segmente ale pieței, după cum urmează:

- Primul segment este cel al contractelor bilaterale, în care producătorul știe că are de dat o anumită cantitate de energie către un furnizor cert;
- Al doilea și al treilea segment sunt reprezentate de așa-zisa piață spot compusă din *day-ahead market*(DAM, adică energia pentru ziua următoare) și *intraday market*(IM). În aceste segmente se vinde energia pe care un producător o are pentru acum sau pentru ziua următoare. În cazul în care un producător nu-și găsește client în aceste două segmente, pică în cel inferior
- Ultimul segment este *Balancing Market*(BM), cel al disperaților. Aici intră atât cei care au nevoie disperată de energie fără să-și fi găsit în segmentele superioare ajungând să plătească enorm, cât și cei care au energie excedentară ajungând să o vândă pe nimic.

Ca să înțelegem mai bine sistemul, trebuie să conștientizați că piața de energie nu este asemănătoare celorlalte piețe. Având în vedere că energia electrică odată produsă trebuie instantaneu consumată, întreaga piață este una a tranzacționării pe loc. De asemenea, fiind vorba de un sistem integrat, nu poți băga energie aiurea în sistem, fiind necesară funcționarea sa echilibrată. Cu toate că e un sistem sensibil, există un factor perturbator, anume energia verde. Echipamentele de producție a acestui tip de energie se apucă să producă atunci când te aștepti mai puțin și se opresc la fel de brusc. Pentru a încuraja producția acestui tip de energie, în Ucraina există(așa cum v-am mai spus) Instituția Cumpărătorului Garantat(GarPok), cea care achiziționează energia verde la un preț stabilit prin lege. Ca să înțelegem artificialitatea unei asemenea instituții, vă voi spune că, dacă presupunem că la o anumită oră sistemul energetic este plin de energie rezultată din primul segment, iar solarele încep să producă, GarPok cumpără acea energie chiar dacă nu o poate plasa în piață. Adică dă banii de pomană. Desigur, piața nu e perfectă întrucât nu poți estima când anume consumatorii casnici își pornesc mașina de spălat sau aerul condiționat, de aceea rămâne mereu loc în piață pentru echilibrare. Dar la fel cum pot apărea cereri suplimentare, apar și goluri date de lipsa de consum. Astfel încât sunt momente în zi când e supra-sarcină(adică energie excedentară) sau sub-sarcină(energie lipsă).

După cum v-am spus, cel mai mare investitor privat de pe piața de energie din Ucraina este compania lui Rinat Akhmetov, DTEK, a cărei specialitate este tocmai energia verde. Dar compania nu se limitează doar la energie verde, având investiții masive inclusiv în „zona murdară” a cărbunelui sau în cea ultra-rentabilă a tradingului cu energie.

De anul trecut, armata rusă a început să atace masiv elemente ale infrastructurii energetice a Ucrainei. Culmea, acesta este momentul de la care Rinat Akhmetov a început să se re-îmbogățească. Specializarea sa sunt tunurile, iar ceea ce veți citi în continuare vă va suti creierul. Pe fondul restaurării capacităților energetice ucrainene în urma unui masiv atac rusesc, în martie 2023 producția de energie a Ucrainei a crescut de la 298 GWh la 472 GWh. De asemenea, populația și-a redus consumul, astfel încât a existat o supraproducție pe piață. Pe piața de energie, DTEK acționează prin intermediul firmei D.Trading, parte a conglomeratului lui Rinat Akhmetov. D.Trading este cel mai mare cumpărător de pe piața de energie.

Ceea ce s-a întâmplat începând cu martie 2023 este de pus în ramă în zona marilor tunuri date din nimic.

prețuri imense. Ca efect al prețurilor mari, dar și al poziției dominante a companiei pe piață, prețul mediu al energiei a crescut, dar aproximativ 40% din producția Energoatom a rămas nevândută, ajungând în ultimul segment, cel al pieței de echilibrare. Aici energia a fost cumpărată de D.Trading la prețul modic de o copeică ucraineană pe MWH și revândută la prețuri de 30 UAH/MWh, adică de 3000 de ori mai mari decât cele de achiziție!!! Practic toată treaba a fost o înțelegere între cel mai mare producător de energie și cel mai mare cumpărător de energie, operațiune din care compania lui Akhmetov a câștigat „la scurt” peste 25 milioane \$. Asta pentru că prețurile mari cotate de Energoatom au asigurat un preț mediu ridicat cu care, a doua zi, compania lui Akhmetov „injecta” curentul Energoatom în sistem la prețuri de peste 3000 de ori mai mari decât cele de achiziție. Din toată treaba, pierderea s-a înregistrat în conturile Energoatom, iar profitul la Akhmetov. Cu alte cuvinte, miliardarul de carton al Ucrainei și-a asigurat profitul din decimarea companiei de stat Energoatom. Iar această tranzacție este doar una, ceva mai documentată din numeroase alte manipulări efectuate.

Culmea, modul de furt prin intermediul tradingului energetic nici măcar nu a fost patentat de Akhmetov, ci de Igor Kolomoiskyi în 2020, pe vremea în care asigura managementul companiei Centernergo. Însă, în timp ce compania manageriată de Kolomoiskyi a intrat sub cercetarea autorităților anticorupție ale Ucrainei, D.Trading nu a avut parte de un asemenea deranj. Astfel, printr-o schemă clasică, Akhmetov a găsit soluția re-îmbogățirii sale pe banii statului. Cu toate acestea, atât în Ucraina cât și în lume, Akhmetov are o imagine impecabilă. De unde vine aceasta? O să vă spun imediat după ce veți înțelege o altă afacere interesantă.

Pentru gestionarea exporturilor energetice ale Ucrainei, în special pentru valorificarea imensei producții a Energoatom, statul ucrainean a creat Energy Company of Ukraine(EKU). Compania a fost înființată la inițiativa lui Rostislav Shurma, adjunct al șefului de cabinet al lui Zelenskyi. Shurma nu vine de nicăieri, ci are o istorie bogată de acțiuni în cercurile globaliste, dovadă fiind pozițiile cheie ocupate în Procter and Gamble, dar, mai ales, inițierea sa petrecută în cadrul ... Boston Consulting Group. Aceasta i-a asigurat accesul la posturi cheie, ajungând, între altele, o persoană cheie în compania Metinvest deținută de ... Akhmetov! Așadar, fostul manager al lui Akhmetov ajunge inițiator al unei companii de stat ucrainene care are ca obiect de activitate exportul de energie, adică fix ceea ce face și Akhmetov. Similaritățile nu se opresc aici. Șef al ECU este Vitali Grigorovici Butenko, fost CEO al ... DTEK. Înțelegeți acum de ce piața Ucrainei de export este, mai degrabă, una frățecă, în care caracatița Akhmetov și-a întins tentaculele adânc. Aici treburile se leagă între ele întrucât Energoatom și-a transferat responsabilitățile pentru pierderile înregistrate ca efect al combinației cu D.Trading spre ECU, care ECU i-a acoperit pierderile din ... veniturile sale realizate din exporturi. Vă imaginați ce capacitate de a plimba o gaură există acolo? Și ce corupție endemică!

Doar că, așa cum v-am mai spus, omul are o imagine impecabilă. De unde vine această protecție? DTEK are o lungă listă de lobbyști pe care i-a plătit și, după aceasta, i-a plasat în poziții cheie. Un exemplu relevant ar fi Irina Zdorevtskaya, lobbyistă cu normă întreagă pentru DTEK în 2023 și „agățată” de Banca Mondială pentru evaluarea daunelor de război ale Ucrainei. Văzând atâta *flexibilitate* te întrebi cum de reușește Akhmetov loviturile sale? Ceea ce nu se știe este că afaceristul ucrainean este susținut atât de cercurile eco europene afiliate casei Rotschild, cât și de giganții americani interesați de preluarea business-ului atomoelectric al Ucrainei. Astfel operațiunile de ieșire nuse la cale de Akhmetov sunt în realitate operațiuni considerate

energie, făcându-i ținte facile de preluare pe nimic. Așadar, rolul lui Akhmetov nu este acela de a se auto-îmbogăți ci unul mult mai complex: eliminarea foștilor proprietari ai activelor valoroase ucrainene și pregătirea terenului pentru preluarea acestora de către stăpânii săi. Și, dacă prin asta se și îmbogățește el, cu atât mai bine!

Energoatom este compania pe care au pus ochii atât americanii cât și centrul britanic coordonat de Rotschild. Există la ora actuală o alianță ocultă, care a împins la înaintare BlackRock, susținută puternic cu fonduri serioase pentru preluarea Ucrainei „la pachet”. BlackRock și-a asigurat împrumuturile pe de o parte cu garanții energetice date de statul ucrainean, iar pe partea cealaltă cu suprafețe imense de teren pe care le are în proprietate. De aceea Energoatom se află în prezent într-un plin proces de „*corporatizare*” fiind o companie de stat doar cu numele. Poate vă întrebați de ce e atât de importantă Energoatom? Ei bine, compania este văzută ca un viitor furnizor european de energie viabilă, astfel încât a intrat pe radarul americanilor ca element esențial de menținere a ocupației inclusiv prin intermediul energiei. După ce au tăiat conducta Gazprom, americanii și-au asigurat un rol primordial de furnizor de energie către Europa la prețuri piperate. Astfel, GNL-ul pe care-l livrează SUA vine la prețuri de peste 7 ori mai mari decât gazul rusesc de pe conducte. Interesant e că, nu de puține ori, gazul lichefiat livrat de americani este ... gaz rusesc, ajuns în „proprietatea” lor prin tranzacții dubioase efectuate cu faimoasa „flotă fantomă” a Rusiei.

În ceea ce privește *halirea* producătorilor de energie nucleară de pe Continent, acesta este un vector strategic al politicii de ocupație deoarece astfel se asigură o dependență și mai mare a Europei față de SUA, dată fiind „electrificarea” impusă în toate domeniile vieții. De altfel, operațiunea o vedem desfășurându-se și la noi, unde Nuclearelectrica insistă să rămână într-un contract păgubos cu NuScale, în condițiile în care tehnologia companiei americane nu e viabilă și aduce prețuri imense pentru energia produsă. Problema cea mai mare însă nu e prețul mare al energiei, ci siguranța oamenilor pe o rază de cel puțin 100 de kilometri, siguranță pusă în pericol cu inconștiență prin achiziționarea unei tehnologii care nici măcar nu are un studiu referitor la comportamentul în caz de cutremur! Dar să ne întoarcem la situația din Ucraina.

Că Energoatom e pe cale de a fi extrasă din proprietatea statului ucrainean putem înțelege dacă mergem pe firul activității sale. Studind puțin, constatăm cu stupefacție că deja compania este dependentă de noii „parteneri strategici”. De exemplu, un contract dintre Energoatom și Urenco Group pentru aprovizionarea producătorului ucrainean cu combustibil nuclear. Urenco este un consorțiu anglo-germano-olandez specializat în îmbogățirea uraniului. Însă, în acest contract cu Energoatom, Urenco este un fel de trader întrucât cei care urmează să producă combustibilul nuclear pentru ucraineni sunt canadienii de la Cameco și americanii de la Westinghouse. Sunt două motive aici: în primul rând, prin externalizarea către americani și canadieni se cimentează relația anglo-americană de cotropire a producției de energie nucleară din Ucraina, iar de partea cealaltă avem și o limitare a Urenco în ceea ce privește producția combustibilului nuclear necesar reactoarelor sovietice utilizate de ucraineni.

Trebuie amintit aici că pe post de consultant al Urenco Group în această tranzacție îi găsim pe avocații de la Hogan Lovells, structură anglo-americană de lobby care lucrează cu Viktor Pinchuk pentru promovarea intereselor industriei americane de apărare în Ucraina. Cât de mică e lumea!

Este interesantă însă o privire aprofundată și asupra Westinghouse. Compania americană a semnat contracte cocoșătoare cu Energoatom. Este greu de crezut de cineva că, prin plățile la care s-a angajat, Energoatom va ajunge vreodată să facă profit din investiția pe care o face cu Westinghouse. Doar că suveica e simplă: investește sume astronomice de la stat, după care pică sub greutatea datoriilor acumulate, fiind nevoită să fie privatizată pentru a „scăpa” statul de cheltuielile sale imense. Doar că noul proprietar preia activele, statului rămânându-i datoriile. Frumos, nu-i așa?

Ca să înțelegeți despre ce vorbim, doar pentru construcția noii unități de la Hmelnațkîi, Energoatom va plăti aproape 500 milioane de dolari, iar suma totală a contractului cu Westinghouse este de peste 10 mld. \$. Pe hârtie, contractul cu americanii va duce la construcția unor facilități care vor dubla capacitatea de producție a Energoatom până în 2040. Sursa de finanțare este asigurată în proporție de 85% de către Banca de Import Export a SUA(EXIM).

Totul sună frumos pe hârtie, doar că Westinghouse este o companie catastrofală. Există o nesfârșită listă a întârzierilor sale în contractele în care a fost implicată, astfel încât e greu de crezut că se va ține de treabă tocmai în Ucraina. De asemenea, firma este în centrul unor scandaluri de dată recentă cu privire la acuratețea datelor corporative și la ascunderea adevărului față de public și autorități. Fostul vicepreședinte al companiei, a pledat vinovat în legătură cu scandalul Scana. Despre ce este vorba? În principal despre umflarea artificială a costurilor a două reactoare construite pentru compania de utilități din Carolina de Sud, Scana Corporation. Aceasta a avut ca efect umflarea artificială a facturilor la energie a clienților Scana cu miliarde de dolari! În acest scandal au căzut victime și Kevin Marsh(fost CEO) și Stephen Byrne(fost COO).

Toate calculele arată că întreaga investiție a Energoatom este sortită eșecului. Compania este extrem de fragilizată de război și, în plus, faraonica investiție pe care o preconizează nu are absolut niciun plan de business serios în spate, ci doar cifre inventate. Cel mai probabil va pica zgomotos și va fi vândută gratis deoarece va ajunge în incapacitatea de a-și gestiona propria activitate. Astfel, găsirea unui posibil *bun samaritean* occidental care să-i preia activele aproape pe gratis va deveni o chestiune de securitate nucleară care va grăbi privatizarea companiei. Oricum, cu aprovizionarea cucerită de firmele vestice care umflă prețul combustibilului nuclear de la o zi la alta și cu producția vândută pe gratis în scheme de fraudare precum cea pe care v-am prezentat-o, viitorul Energoatom este cât se poate de previzibil.

După cum probabil remarcăți, întreg sistemul energetic ucrainean se află în stadiul de prăduire avansată, avându-l în centru pe Akhmetov, cel care practic coordonează funcționarea sistemului în favoarea structurii oligarhice din Ucraina. Scopul este acela de supra-îndatorare a mega-producătorilor de energie pentru a-i falimenta. Astfel, îmbogățirea structurii oligarhice merge în paralel cu interesele anglo-americane de preluare a activelor valoroase ale statului ucrainean pe nimic.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/2024/07/cum-se-fura-in-ucraina2.html>

Despre autor

editor
